

Luna in zvezde.

(Basen.)

otožnim srcem je tožila nekdam blede luna blestečim se zvezdicam svojo osodo: „Hčerke moje!“ dejala je žalostna, „meni je hudó, na večne čase mi je hudó, ker me mrzi osoda, katero mi je prebijati. Glejte, kako me solnce, ošabno v svojej krasoti sovraži in zaničuje, da-si mu sem ródna sestra. Zavida me, ker me ljudje imenujejo kraljico čarobno-krasnega, večernega neba, ter mi dajé samó po noči pičlo, médló svitlobo, a óno se po ves dan preširno prevaža v zlatem vozu po brezkončnej, nebesnej širjavi. Čez dan me solnce v temno krilo zagrinja, da mi svet ne gleda v svitlo lice, ter se ne čudi mojej lepoti in milobi, temveč občuduje le njegov kras in bliščobo. Rada bi znala, s čim sem si to sovraštvo nakopala, kaj mi žalega storila? — Nikdar nisem razžalila brata, zakaj me takó smelo zaničuje? — Joj, večno zló meni!“ —

Blesteče se zvezdice jej odgovoré: „Tiho, tiho, mila luna, krasna naša mati! Ne govori takó predrzno zoper kraljevo solnce, da te óno ne zasliši. Ne sodi takó; pomisli samó, koliko dobrot ti solnce deli. Daje ti najlepšo, najmilejšo svitlobo, zaradi katere te ves svet hvali kot kraljico našo, kraljico najkrasnejšega nočnega nebá. Pesniki o čarobno-krasnih večerih, katere ti s svojo sladko milobo napolnuješ, ustvarjajo svoja nesmrtna dela, opevajo tvoj milobni svit, katerega čarobna moč jih leči, da pozabijo tuge in bóli burnega življenja, da se krepijo za nove umotvore. Ne toži! utegnilo bi se ti zlato solnce groziti, ter te pahiti v brezkončni prepád!“ —

To izgovorivši, umolknejo migljajoče zvezdice, — a svitla luna obledi, ugledavši ondu v izhodu, v veličastnem blišči vstajajoče solnce. Zabledela je silne gróze, ker je menila, da je solnce slišalo njeno predrzno tožbo, ter jo pahne zdaj v grózno osveto — v brezkončni prepád! —

J. M.

Poboljšani dražljivec.

Ivanko, orglarjev sin, bil je velik razposajenec. Po ves dan je pobajkoval po ulicah z dečki, valjajoč se ž njimi po blatu in trgajoč svojo praznično obleko. Kadar je šel mimo njih reden in delaven človek, kazal mu je Ivanko jezik, tekel za njim in na vse grlo kričal: „Pijanec, pošast, zapeljivec, zasmehovalec, pès, brezbožnik!“ — in metal je vánj z blatom. Nekdaj je razdražil tudi možá, ki je šel tiho in tiurno mimo njega. A ta ga je zgrabil za lasé in pretepel s pálico. Ivanko je tekel v solzah očetu se pritožiti. Ali ded mu je dejal: „Prav ti je, zanikernež; Bog daj zdravja temu, ki te je podučil!“ — Ivanko je postal jako žalosten, in izpoznavši svojo krivdo, poboljšal se je.

(Ruski spisatelj A. Puškin, prevedl I. Ž.)